

KLARA KODRA

VJERSHA DHE POEMA

PUBLIOIEKA	E	SHETIT
	8JH-1	
	K-78	
GJIROKASTËR		

BUZEQESHJE

8JH-1

K-78

KLARA KODRA

891.983-1

S

BUZE QESHJE

(VJERSHA DHE POEMA)

~~53484~~
13088
BIBLIOTEKA E ...
... AS ...

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

20/12/19.

ZJARRE DHE VRULLE

*Në mos qoftë rinia veçse një kupë e zjarrtë,
këtë kupë le ta pinë — për shekullin e ri!*

DUKE KËRKUAR DRITËN

Fuat Çelës

Njeriu lind me etjen për dritë.
Mbyll sytë me etjen për dritë.
A ka dhimbje më të madhe se të jesh rrethuar
nga errësira?

.....
Dhe ishin kaq afër, kaq afër,
profili i rreptë i maleve,
qielli plot rreze,
toka nënë
dhe shokët që i shfaqnin asaj dashurinë e
ashpër.

Midis tyre dhe teje
një perde e zezë.
Mos vallë kurrë s'do t'i rrokje dot?
Kjo botë e ndritur t'ish për ty pa ngjyrë?
Me sytë pa dritë,
ku s'u panë lot

vështrove drejt jetën në fytyrë.
Shkove drejt dritës...
Rinia digjte në gjoks,
dhe s'u pengove
nga gurët e nga fjalët.
Disa i mbulojnë vetë sytë me vel,
disa dielli i jetës i verbon,
ti grise perden e errët
dhe bashkove
hapin me hapin tonë.
Prapa mbeti errësira.
Njeriu lind me etjen për dritë.
Mbyll sytë me etjen për dritë...

MOTIVE NGA ZBORI

* * *

Në këtë ngricë të thellë janari
veç uniformat tona gjelbërojnë.
Shkëmbinjve, që të heshtur na shikojnë,
u duket se janë kthyer lulet e bari.

Duart që mbajnë tornon ose frezën
dhe duart, që veç me penën janë mësuar,
tytën e ftohtë të pushkës kanë shtrënguar,
ndërsa mbi të thyhen të ndritshme rrezet.

Në vend të diellit, që s'ka forcë të ngrohë,
sa shumë mund të të ngrohë një buzëqeshje.
Rrjeshtohemi. Në u dashtë, atdheu në përleshje
do të na njohë.

1969

* * *

Nga çasti në çast mund të bjerë sirena e alarmit.
Në pritje të shqetësuara shkojnë orët,
po ja... nga grupi ynë tash çan ajrin
një këngë gazmore.

Dhe prush të ri i hedh zjarrit të gazit
e nuk e lë të shuhet sadopak
e thjeshta, e qeshura
skvadërkomandante,
Zana flokëverdha, që ngjan si çunak.

Si fishekzjarre ndizen e ndrijnë
shakatë.
Kënga si dallgë, herë ulet, herë ngrihet.
Kemi përshtypjen se nuk është natë,
aq shumë ky hovi ynë i zbrapsi hijet.

Veç ne,
kundër hijeve të natës
dimë të hedhim dhe plumbin e rëndë,
si po hedhim tani
të qeshura e këngë.

1969

* * *

Presin e presin stilografi i etur
dhe librat stivë mbi tryezën time.
Letrat e bardha si jetime mbetur,
presin të thithin djersë dhe mendime. . .

Prisni. Do vij sërish te ju të derdh
përfytyrimet, që ndiqen si valë.
Do vij. Porse vegimi juaj m'u zverdh,
se tani pushka që shtrëngoj e ka fjalën.

Dhe ndjej se porsi Atllasi i lashtësisë
tani po mbaj në krahë tërë këtë qiell.
Këto maja, që agimi zu të ndrisë,
dhe së shpejti do vij aty t'jua sjell.

1969